

Arne Nielsen (KRF):

Som ordfører for forslagsstillerne tillader jeg mig herved at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om kommune-tilskud til efterskoleophold.

(Beslutningsforslag nr. B 7).

Jeg henviser i øvrigt til de bemærkninger, der ledsager beslutningsforslaget, og anbefaler det til Tingets velvillige behandling.

Den første sag på dagsordenen var:

1) Spørgsmål til ministre:

Spm. nr. S 10

1) Til udenrigsministeren af:

Glønborg (KRF):

»Hvad ønskede udenrigsministeren at opnå ved at opfordre Ole Volfgang til at rejse sag mod ministeriet eller ministeren, når Volfgang ifølge sin fratrædelsesaftale med FN ikke kan gøre dette?«

Glønborg (KRF):

Min baggrund for at stille spørgsmålet er, at jeg i sidste uge sad og overværede i tv, at udenrigsministeren kraftigt opfordrede Ole Volfgang til at anlægge sag mod Udenrigsministeriet eller udenrigsministeren, og da jeg samtidig sad og læste Rigsrevisionens rapport og i den kunne læse i punkt 164, at Ole Volfgang følte sig bundet af den fratrædelsesaftale, han havde med FN, til ikke at forfølge sagen yderligere ved domstole el.lign. over for danske myndigheder, herunder minister eller ministerium, så undrede jeg mig lidt, for seerne havde ikke kendskab til den bestemmelse, men udenrigsministeren havde kendskab til bestemmelsen.

Derfor stillede jeg mig selv spørgsmålet: Var det en loyal optræden fra udenrigsministerens side? Og derfor synes jeg, det var rimeligt at stille dette spørgsmål.

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Jeg vil gerne først for god ordens skyld erindre om, at det var direktør Volfgang og hans advokat, der først talte om at anlægge sag mod mig; de mente, at jeg havde udtalt mig om direktør Volfgang på en ærekrænkende måde. Det

mener jeg ikke jeg har, og det skal jeg komme tilbage til om et øjeblik.

Men da jeg så opfordrede dem til at anlægge sag, blev der pludselig henvist til en aftale, direktør Volfgang skulle have indgået med FN – en mystisk aftale, hvorefter han som betingelse for afsked med pension skulle have lovet ikke at gå til retten.

Om det kan jeg meget klart sige, at der ikke foreligger en aftale mellem direktør Volfgang og FN, som afskærer direktøren fra at lægge sag an mod mig. Det har jeg FN's generalsekretærs ord for, og jeg opfordrer fortsat direktør Volfgang til at anlægge sag.

Hvorfor gør jeg det? lyder så første del af spørgsmålet. Og mit svar er: Fordi jeg finder det helt uacceptabelt, når direktøren på den ene side offentligt giver udtryk for, at jeg udtaler mig mod bedre vidende og på en for ham ærekrænkende måde, og på den anden side lader forstå, at han alene på grund af en aftale med FN ikke er i stand til at gå videre ad rettens vej med disse påstande.

Det fremgår af statsrevisorernes udtalelse i denne sag, at de er enige med mig i, at det såkaldte Hartlingarrangement blev skabt for at støtte den tidligere danske statsminister, og at det derfor ikke kunne gælde for hans efterfølger.

Det er derfor klart for mig, at direktør Volfgang, som var den person, der administrerede dette arrangement, ikke havde mandat til på eget initiativ og uden forelæggelse for Udenrigsministeriet at tilbyde Poul Hartlings efterfølger som flygtningehøjkommissær, at han kunne fortsætte med at trække penge ud af dette helt atypiske arrangement.

Men det gjorde direktør Volfgang, og han trak selv på arrangementet til repræsentation og andet, både da han endnu arbejdede ved hovedkvarteret i Genève, og efter at han var blevet udstationeret til London i 1986.

For nu at fjerne enhver tvivl må jeg sige, at der aldrig har været tvivl om, at ansvaret for det, der er sket, ligger i det danske udenrigsministerium og dermed hos mig. For det er mig og mine forgængere, der har ansøgt Finansudvalget om penge, som er gået til andre formål end dem, vi har søgt til. Men vi gjorde det i god tro, og derfor er det ikke ligegyldigt, hvordan det er gået til.